

Mijn misdaad

geschreven door: John van de Rest – vrijdag 4 oktober 2019

Naar aanleiding van mijn artikel over de doelmatigheid van ‘straffen’ bij misdrijven – [‘Straffen maakt meer kapot dan je lief is’](#) – voelde ik me verplicht om mijn eigen gepleegde ‘misdrijf’ eens uitgebreid ‘onder de loep’ te nemen.

Hoewel ik in enkele artikelen de grote lijnen al heb vermeld:

In [‘Pedofilie – het document’](#) en [‘Anders – Wat is dat?’](#) heb ik al openhartig geschreven wat ik heb gedaan. In het verband van die artikelen vond ik dat meer dan voldoende.

Als het gaat om het nuanceren van de straf die ik heb gehad en de werkelijke aard van de omstandigheden waaronder ik een grens was overgegaan, moet ik toch echt de diepte in. Terwijl ik in al mijn artikelen overal al aangeef dat eigenlijk het hele leven een optelsom is van factoren: omstandigheden, opvoeding, aangeboren kenmerken en de heersende moraal in een tijd en land... Mijn referentiekader. Wat volledig anders kan zijn dan dat van een even oude vriend of collega... Laat staan van iemand uit een heel andere generatie.

Daarom is het strafrecht ook zo verschrikkelijk moeilijk uit te leggen en (soms) toe te passen.

In dit artikel dus alles wat naar mijn mening van belang is bij mijn ontwikkeling die tot ‘mijn misdaad’ heeft geleid.

Geen ‘column’ of simpel essay...

Misschien zou je dit wel een klein boekwerk kunnen noemen...

Pornoconsumptie vanaf 12 jaar

Eerder had ik al geschreven dat ik als 11-jarig kind (jonge puber) onverwacht geconfronteerd werd met de seksboekjes die mijn vader verborgen hield in zijn afgesloten kastje.

Als nieuwsgierig kind was ik hiernaar niet op zoek maar met een toevallig ergens gevonden sleuteltje wat toevallig op dat kastje paste, gewoon benieuwd wat er in zijn ‘geheime ruimte’ lag. De aanblik van naakte mensen en seksuele handelingen maakte wel iets bij mij los.

Misschien ook omdat ik juist in die periode een beetje ‘verliefd’ was geworden op een meisje uit de klas. Mijn krampachtige pogingen om daarmee contact te leggen waren echter zo vreemd en zelfs ongepast dat het ‘hoofd van de school’ er bij kwam om de boel te sussen...

Hier was niets seksueels in het spel maar gewoon een vreemde manier van contact zoeken met ‘dreigbriefjes’... Dit werd allemaal ‘met de mantel der liefde’ afgehandeld maar de ‘tendens’ was gezet.

Ik had geen idee wat ik moest doen met meisjes.

Durfde ze niet aan te spreken. Maar zette ze wel op een voetstuk...

Op een of andere manier (die ik toen uiteraard niet kon begrijpen) hadden meisjes een bijna magische aantrekkingskracht op mij. Ze waren voor mij altijd zo aantrekkelijk... (de meeste dan; ook toen keek ik ook al wel naar minder aantrekkelijke dingen zoals ‘dik’ of ‘dikke bril’...) dat ze voor mij een ‘sprookjesachtige’ waarde kregen. Daarom durfde ik ze ook nooit zomaar aan te spreken.

Van huis uit was ik altijd alleen. Geen broers of zussen. En in mijn directe familie waren er ook geen kinderen. Ik groeide dus op tussen ouders en andere volwassenen (oma, opa, ooms, tantes). Een enkele keer waren er bij verjaardagen ook wel eens andere kinderen op bezoek, waar ik dan af en toe wel eens mee speelde.

School was dus eigenlijk mijn enige wereld waarin ik leeftijdgenoten ontmoette.

Daardoor had ik de eerste 13 jaar nog wel jongens als (school-) vrienden maar dat stopte ook toen ik op de middelbare school zat en weer allemaal nieuwe jongeren om me heen had.

Inmiddels had ik mede door het ontdekken van die seksboekjes wel iets geheel nieuws ontdekt. Mijn seksuele gevoelens begonnen zich in razend tempo te ontwikkelen.

Zo had ik een keer ontdekt dat ik een 'heel lekker gevoel' kreeg als ik met mijn onderlichaam (toevallig) over een bal reed...

Het was het begin van masturbatie wat ik dus bij toeval had ontdekt, nog voordat ik die boekjes had gezien. En het zien van die seksuele afbeeldingen had me een extra opwindend gevoel gegeven! En dat wilde ik graag weer beleven.

Daarom ging ik aan het begin van de middelbare school – toen ik meer vrijheid kreeg omdat ik met de fiets naar het Dordtse stadscentrum moest rijden – vrij snel op zoek naar die boekjes.

Ik had een seksshop ontdekt maar daar durfde ik niet naar binnen...

Een jongen uit de klas (een zittenblijver) zag er wat ouder uit en was nogal populair in die tijd (ook bij de meisjes natuurlijk...) wilde het wel voor me proberen en ging met mijn portemonnee de seksshop binnen om te proberen een 'Chick' te kopen. Ik wachtte buiten.

Hij was 14 jaar maar loog in de winkel dat hij 16 was.

Helaas moest je 18 zijn en de verkoper zal vermoedelijk ook niet 'achterlijk' zijn geweest...

Missie mislukt.

Maar nog in hetzelfde schooljaar ontdekte ik een keer een kleine kiosk op de Dordtse Visbrug (waar nu de 'beroemde' loempiakraam staat) waar ik gewoon probeerde een seksboekje te kopen.

De wat oudere verkoper vroeg niet naar een leeftijd en verkocht het gewoon. Wel deed hij er heel discreet een bruin papieren zakje omheen. Toffe gast vond ik hem!

Ik had nu dus de kans om (al op mijn 12^e/13^e jaar) seksboekjes te kopen.

En dat deed ik dan ook regelmatig.

De boekjes kostten destijds zo'n 5 gulden per stuk en daar besteedde ik al snel al mijn zakgeld aan... De drang om weer een nieuw boekje te kopen werd zo groot dat ik een paar keer zelfs stiekem geld uit de portemonnee van mijn oma had weggenomen omdat mijn zakgeld op was...

Toen ik daarbij een keer bijna werd betrapt door mijn opa, ben ik daarmee gestopt.

Maar mijn verlangen naar die boekjes en porno in het algemeen werd er niet minder op.

In de loop der jaren had ik een andere winkel ontdekt: de 'Dordtse Lectuurhandel'.

Een sigarenwinkel annex lectuurshop, met achterin een uitgebreide sekshoek!

Stapels aan nieuwe maar ook ingeruilde bladen lagen daar want hij had een in- en verkoop systeem bedacht. Veel mensen willen namelijk toch steeds weer nieuwe seksboekjes maar ruimen de oude dan liever op. Je kon ze hier dus kopen en verkopen.

Zo kon ik met relatief minder geld nog meer kopen. Hier heb ik jarenlang alle soorten bladen gekocht.

Naast de reguliere seksboekjes had ik in advertenties ook de erotische postorderservice ontdekt.

Een bedrijfje met de naam 'Intermedia' verzond gratis catalogi van al hun producten (bladen, films, erotische speeltjes, etc.) in 'discrete' verpakking. Daar bestelde ik regelmatig de nieuwe catalogus en behalve dat de (voorbeeld-) plaatjes me allemaal opwonden, ontdekte ik steeds meer wat er op de erotische markt was.

Mijn moeder maakte mijn post nooit open dus had nooit argwaan.

Echt dure dingen kon ik natuurlijk nooit bestellen maar een enkele keer bestelde ik eens een porno-kaartspel en porno-pennen: een pen met een klein venstertje waaraan je kon draaien en als je erin keek kon je enkele pornoplaatjes bekijken. Gewoon een gadget...

Ik had die pen een keer meegenomen naar school waar ik het in een pauze aan klasgenoten liet zien. Jongens wisten vaak al dat ik seksboekjes had... Een enkele keer keken ze die ook in, tijdens pauzes.

Die pen ging een keer ook door de handen van een meisje uit de klas dat toevallig bij ons zat.

Ze was niet geschokt of zo... (jongeren wisten toen natuurlijk gewoon ook alles over seks en porno) Maar ze reageerde wel met een opmerking die ik nooit zal vergeten:

“John... Mis je soms iets?”

Mijn antwoord weet ik eigenlijk niet meer maar ik vermoed dat het iets afwijkend en ontkennend zal zijn geweest... Want ik deed er voornamelijk ‘stoer’ over dat ik porno keek.

Kinderporno

Tijdens mijn zoektocht naar de nieuwste en mooiste seksboekjes, kwam ik in die 70er jaren ook het boekje ‘Lolita’ tegen. Daar heb ik ook al over geschreven.

Hierin las ik de (activistische) teksten van Joop Wilhelmus en gelijkdenkende redacteurs waarin ze pleitten voor seksuele vrijheid, ook voor kinderen.

Ze propageerden voor meer seksuele vrijheid al in het gezin, waarin naaktheid en seks te vaak een onaanvaardbaar taboe was.

In de tijd dat ik dit las (tussen mijn 13^e en pakweg 18^e) stond ik hier volledig achter.

Omdat ik hunkerde naar (seksuele) contacten met meisjes en ik van mening was dat mijn ouders (voornamelijk mijn moeder) te preuts en conservatief waren.

Mijn moeder had me dus gezegd (bij het openbaren van de ontdekking in mijn vaders kastje) dat die boekjes ‘vies en slecht’ waren en dat vond ik pure onzin.

In de Lolita stonden verhalen van (zogenaamd?) families die heel open waren met naaktheid en seks naar hun kinderen toe en waarin het regelmatig voorkwam dat die ouders seksuele handelingen met hun kinderen hadden. Naar ieders tevredenheid en geluk. Zo schreven ze.

Maar ook op de bijgaande foto’s zag ik voornamelijk blije kinderen die speelden met de penis van hun vader (of oom, of opa...) en jongens die hun moeder neukten.

Ik zag daarin (toen) geen dwang of misbruik.

Ook las ik verhalen van inmiddels volwassen vrouwen die vroeger ook in pure harmonie seksueel waren betrokken bij hun familie en daar fijne herinneringen aan hadden overgehouden.

Uiteraard las je nooit iets over (commerciële) gedwongen seksuele handelingen voor de erotische business.

Daarom was deze porno voor mij een welkome aanvulling op alle volwassen porno die ik kocht. Het was een soort overtuiging van een gewenst einde van de seksuele taboes die er nog altijd bestonden. Overall om me heen.

Exhibitionisme

In dezelfde tijd dat ik mijn lichaam beter had ontdekt en ik vaker geil werd, had ik ook ontdekt dat ik het heel fijn vond om naakt te zijn en dan (vaak) te masturberen.

Thuis kon dat praktisch nooit omdat mijn moeder (of oma, als ik daar verbleef) meestal aanwezig waren.

Maar het mezelf uitkleden en (misschien) zelfs laten zien aan een meisje... Dat werd opeens een nieuw soort uitdaging voor me.

Tot op heden weet ik niet precies hoe ik er eigenlijk mee ben begonnen: met [exhibitionisme](#).

Het eerste grote ‘feit’ herinner ik me wel omdat het me direct in problemen bracht.

Ik was ongeveer 12 jaar, zat nog op de basisschool of het was in de zomervakantie tussen basis- en middelbare school.

In mijn jeugd fietste ik altijd graag overall heen. En toen ik een keer (vermoedelijk) opgewonden was, besloot ik in het Dordtse Weizigtpark mezelf in de struiken helemaal uit te kleden.

Het voelde echt als een sensatie dat ik gewoon helemaal naakt met een stijve penis daar in de buitenlucht stond!

Maar de vreugde was van zeer korte duur want plotseling zag en hoorde ik een groepje jongens aankomen. En... ze zagen mij staan want de struiken waren daar niet zo heel dicht.

In paniek rende ik weg en verstopte me uiteindelijk ergens achter een struik.

Maar ze hadden me snel gevonden en vroegen zich af wat ik daar deed...

Ik loog direct een verhaal over een man die mij had uitgekleet en die nu weg was...

Want uiteraard kende ik ook al wel de verhalen van de 'enge mannen' die kinderen lokten met snoepjes of zo...

De jongens – ik schatte ze rond mijn eigen leeftijd – besloten me te helpen!

"Jongens, we moeten dat ventje helpen!" herinner ik er nog een zeggen.

Tegenover het Weizigtpark zat toevallig het grote politiebureau en een paar van de jongens renden daar naar toe om hulp te halen.

Even later werd ik door de politie opgevangen, kreeg ik een jas om me heen van een toevallige voorbijgangster en werd ik in de politieauto gezet. Ze gingen eerst een rondje maken zodat ik kon kijken of ik 'die man' zou herkennen want die was immers weggerend.

Uiteraard... niet gevonden.

Mijn kleding en fiets waren inmiddels naar het politiebureau gebracht, waar ik later nog ondervraagd werd en ik kreeg een serie foto's te zien van 'bekende kinderlokkers'.

Ik bleef in mijn rol maar herkende uiteraard niemand.

Mijn ouders kwamen me later ophalen en ik weet eerlijk gezegd hier verder niets meer van maar wel dat ik trots was op mijn leugen om er mee weg te komen...

Les geleerd? Nooit meer exhibitionisme?

Nee... nu begon het pas.

De gevoelens bleven aanwezig en zo ongeveer tot mijn 16^e jaar bleef ik meestal in de zomervakanties 'zoeken' naar gelegenheden om mezelf te laten zien...

Ik schrijf dit nu allemaal zo uitgebreid op, omdat ik voor eens en altijd 'schoon schip' wil maken met al mijn 'grensoverschrijdende daden' en hiermee wil uitleggen hoe ik worstelde met mijn persoonlijkheid, vooral op het gebied van seksualiteit.

Het exhibitionisme heb ik dus jarenlang uitgevoerd in mijn puberteit en dit geldt toch echt wel tot de (niet toegestane) parafilieën. Hiervoor ben ik alleen nooit 'veroordeeld' en 'gestraft'.

Ik wil nog een paar (voor mij) belangrijke gebeurtenissen beschrijven, die me wel onder de aandacht hebben gebracht.

Meestal exhibitioneerde ik ergens in de wijken waar ik fietste, in en rondom flats.

Dan ging ik op zoek naar spelende meisjes en plekjes waar ik me dan zou kunnen laten zien.

Zo liep ik vaak door kelders en ging ik in liften op en neer.

Ik liet me een keer zien in een lift aan twee meisjes, het ene iets jonger dan het andere en trok me dan gewoon af voor hun neus.

Het jongste meisje keek ernaar met grote ogen.

Het oudere meisje haalde haar neus op en zei: "*Ben je wel normaal?*"

Ik durfde uiteraard weer niets te zeggen en rende weg zodra de lift beneden was.

Enkele keren exhibitioneerde ik wel thuis, beneden in onze kelder van de flat in Sterrenburg.

En voor het raam bij mijn oma, waar dan 's avonds de (mooie) tienermeiden van de burens nog wel eens buiten liepen.

Ik werd daar steeds brutaler, tot ik een keer de vader van de meisjes zag staan...

Toen dook ik snel m'n bed weer in en hoorde buiten de meiden schaterlachen:

"*Meneer Mookhoek, meneer Mookhoek, hij staat er weer hoor!*" lachten ze.

Toen schaamde ik me uiteraard rot.

De volgende dag werd ik bij mijn oom geroepen die onder mijn oma en opa woonde.

De buurman was langs geweest om te waarschuwen wat ik had gedaan...

Mijn oom maakte er verder geen woord over vuil maar ik moest mijn excuses daar gaan aanbieden.

Dat deed ik dus ook en toen ik langs ging zei meneer Mookhoek, de buurman, dat hij het verder niet erg vond. Ze liepen zelf ook vaak genoeg naakt in huis. Maar aan de overkant woonden van die 'griffo's' (Christelijk gereformeerden) en die zouden het ook hebben gezien.

Hij wilde me waarschuwen dat zij misschien de politie zouden bellen.

Alles goed en wel dus en ik heb het daar nooit meer gedaan.

Wel wat verder van huis, tot mijn laatste 'wapenfeit':

Tijdens mijn zomerse fietstochtjes reed ik op een keer via de Dordtse Krommedijk richting het (bekende) voetbalstadion wat daar nog steeds zit.

De omgeving was daar toen nog veel 'wilder': weilanden waar ook paarden rondliepen.

Ik vond dat ook erg mooi maar op 'stille' momenten wilde ik daar ook wel masturberen...

Zeker toen daar twee jonge meisjes kwamen aanlopen.

Zij waren pakweg een jaar of 8 en ik 16. Het was warm en zij waren in bikini.

Ze liepen bloemetjes te plukken en gingen (net als ik) bij de paardjes kijken.

Toen kon ik me niet meer inhouden en besloot mezelf af te trekken, waar zij bij stonden te kijken.

Ze waren een beetje verbaasd en lacherig en vroegen wat ik deed. Ik zei dat dat heel lekker is.

Toen ik klaar was gekomen vroeg ik of ik hen ook mocht 'zien'.

Maar dat leek ze niet zo leuk.

Ik bood toen een rijksdaalder (2,50 gulden) aan als ze hun broekje zouden laten zakken.

Een beetje 'dwingend' zei ik dat het toch niet zo moeilijk was en ik probeerde het broekje van het ene meisje met donker haar naar beneden te trekken. Maar ze sribbelde tegen en reageerde een beetje huilerig. Toen trok het blonde meisje haar broekje resoluut naar beneden!

We lachten samen en ik bekeek haar kale spleetje. Voor mij was dit de eerste keer dat ik zoiets in het echt zag! Ik durfde haar zelfs met een vinger daar aan te raken en wreef kort over haar zachte 'lipjes'. "Zo lekker zacht!" zei ik. Ze lachte breed en ook het andere meisje lachte mee.

Toen gaf ik haar de rijksdaalder en ze trok haar broekje weer omhoog.

We liepen samen langzaam een stukje terug richting de straat, terwijl we nog een beetje napraatten over dat mooie plekje, de paardjes en of ze daar net als ik vaker kwamen.

Ik voelde het een beetje als een sensatie... Een overwinning.

Daarom ging ik daar de volgende dag weer naar toe. Dit keer met een briefje van 5 gulden in m'n portemonnee...

Toen ik daar aan kwam fietsen zag ik er een auto geparkeerd staan.

Daar kwamen een man... en die twee meisjes uit!

Hij vroeg de meisjes of ik 'het' was. Ze lachten breed en knikten ja.

Toen vroeg hij mij wat ik had gedaan gisteren.

Ik durfde tegenover die man (een vader natuurlijk) niets toe te geven en zei dat ik 'niks' had gedaan alleen dat ik daar vaak kom fietsen en naar de paardjes kijken.

Terwijl bleef hij gewoon rustig maar keek me wel doordringend aan.

Ik gaf aan waar ik toen woonde, bij mijn oma. En toen ik terug naar huis fietste volgde hij me langzaam tot ik thuis was.

Diezelfde middag kwam er een rechercheur van politie aan de deur en ik werd verzocht mee te komen.

Tijdens het verhoor biechtte ik wel op wat ik (in een opwelling) had gedaan.

Hij vroeg me nog: "En... Had je nu 5 gulden bij je zeker?"

Oeps...

Ik probeerde mezelf te verdedigen dat ik veel porno had gelezen en ik gewoon een grote wens heb om zelf contact te hebben.

Toen zei hij: “Oh... dan ben je ook al vergiftigd.”

Wat ik uiteraard weer onzin vond.

Hij hield verder een donderpreek dat dit echt niet kan en mag.

Maar de vader had geen aangifte gedaan dus daar zou het verder bij blijven.

Wel had hij met mijn moeder gesproken met het advies om (psychische) hulp te gaan zoeken.

Ook had hij al mijn verborgen seksboekjes meegenomen om te vernietigen.

Mijn moeder was natuurlijk verdrietig en ging vrij snel met me naar de psychiater (waar ze zelf ook al ‘klant’ was) en wilde een uitgebreid onderzoek.

Ik kreeg daarom een ‘EEG’, maar er werd niets afwijkend gevonden.

Daarom kreeg ik uiteindelijk gesprekken met een psycholoog die me mogelijk zou kunnen helpen om mijn frustraties met meisjes aan te pakken.

Dat leidde er na een aantal gesprekken toe dat hij me adviseerde om ‘gewoon’ te proberen op een ‘normale’ manier met meisjes in contact te komen en hij stuurde me naar een discotheek...

Ik ben daar toen één keer geweest maar voelde me daar echt verloren als jonge ‘lelijke’ jongen met m’n glaasje cassis tussen de (vaak oudere) ‘binken’ die zich daar vrolijk assertief gedroegen alsof ze daar thuis waren. Ik voelde dat absoluut niet en ik ben daar nooit meer geweest.

Ook stopte ik met die gesprekken.

Ik zat nu in de laatste jaren van de HAVO en had (liever) andere dingen aan mijn hoofd, terwijl mijn moeder worstelde met haar eigen psychische problemen.

Er volgden enkele ‘rustige’ jaren (op seksueel gebied), tot ik in militaire dienst moest, min of meer op mezelf ging wonen en ik dus geld, tijd en ruimte kreeg om mijn eigen (jonge) volwassenheid te gaan vieren.

Exhibitionisme

De gouden pornojaren

Doordat ik dus een inkomen kreeg in militaire dienst en gratis OV, ging ik vanaf die tijd geregeld op stap. Niet naar disco's dus... Maar naar de vele pornoshops, peepshows, livenesshows en andere ‘evenementen’ op de Amsterdamse Wallen.

Tijdens mijn opleiding in Breda heb ik mijn allereerste seksuele ervaring gehad, in een seksclub waarvan ik de naam in een seksboekje had gezien. Het kostte me 100 gulden maar het was geen slechte ervaring, met een lieve, begripvolle warme blonde dame.

In de jaren die volgden, bleef ik dus porno consumeren. Bladen, films (eerst 'Super 8' met een heuse filmprojector en groot wit scherm, later eindelijk videobanden) en regelmatige Amsterdamse bezoeken.

Maar omdat ik steeds meer een hekel kreeg aan zo veel geld uitgeven voor seks... Begon ik toen mijn hobby als modelfotograaf.

Contacten had ik ook af en toe door het plaatsen van en reageren op contactadvertenties in die boekjes.

Ik reisde zo half Nederland af voor ontmoetingen met (meestal) stellen en enkele georganiseerde seksfeestjes.

En in mijn flatje had ik steeds vaker naakt- en pornomodellen en ik heb zelfs een paar keer een (zeer amateuristische) pornofilm gemaakt, waarin ik zelf ook een keer actief was.

Feitelijk had ik ervoor kunnen kiezen om hiermee door te gaan.

Meer tijd en geld investeren om professioneel de porno in te gaan.

Maar ik was ook een fanatiek d.j. in die tijd en steeds vaker in het openbaar bij de Dordtse lokale omroep, ik had werk bij de (semi-) overheid en... ik had eigenlijk gewoon behoefte aan een vaste relatie.

Daarom koos ik er uiteindelijk voor om gericht te gaan zoeken naar een partner en toen ik die vond (via een relatiebemiddelingsbureau), stopte ik volledig met de porno.

Dat ging goed!

Tot er zo rond het jaar 2000 problemen ontstonden in de relatie met mijn partner.

Daar heb ik ook al over geschreven.

Toen ons tweede kind opgroeide en langzaam minder aandacht nodig had, werd mijn partner langzaam 'ziek': er ontwikkelde een psychose waardoor onze relatie langzaam minder werd, ook seksueel.

En in die zelfde tijd groeide ik ook door mijn werk (in de ICT – helpdesk) steeds meer in de computerwereld, ook op internet.

Met steeds betere modemverbindingen ontdekte ik ook steeds meer... pornosites.

Zo 'vluchtte' ik in mijn vrije avonden dus steeds vaker in het downloaden van porno.

Naïef of berekenend?

Tot nu toe heb ik feitelijk helemaal niets 'misdadig' meer gedaan.

Wat ik in mijn 'gouden pornojaren' heb gedaan was gewoon volwassen porno... Ontmoetingen met andere volwassenen en mijn naakt- en erotische modellen waren altijd 18+.

De porno die ik kocht bevatte ook geen kinderporno meer want dat was op een bepaald moment wettelijk verboden. In die tijd zocht ik daar niet meer naar. Geen behoefte aan ook!

Tot ik dan rond het jaar 2000 besloot om een website te gaan maken over seks.

Ik had vanaf 1996 al een website en forum ('Fata Morgana') maar daarnaast wilde ik nu iets doen met die 'nieuwe pornowereld' die ik had ontdekt.

Via internet kon ik nu namelijk veel eenvoudiger aan alle soorten en maten porno komen!

Van artistiek naakt tot de meest gore porno met plas en poep... Simpel even zoeken via Google en het was snel gevonden.

Ik had er ook een programmaatje voor gevonden wat het hele downloaden automatisch deed: 'grabjpg'. Na het intypen van een zoekstring deed het wat het zegt: plaatjes van het gezochte onderwerp vinden, 'grijpen' en direct downloaden in een aangegeven map op mijn PC.

Op mijn harde schijf had ik inmiddels diverse mappen gemaakt om de massa's plaatjes onder te verdelen; van 'nude', 'hardeporno' ('gewone' seks), 'trio', 'orgy', 'lesbian', 'SM' tot 'uro' (plasseks), 'animal' (seks met dieren...) en 'loli' (kinderen en dus... kinderporno).

Want... in die tijd was dit allemaal nog gewoon te vinden via Google!

En hoewel ik dan wel wist dat kinderporno niet meer gepubliceerd mocht worden; dat er door nieuwe wetgeving veel hogere straffen stonden op het bezit ervan, wist ik niet.

Ik maakte dus mijn website over seks en porno, voorzien van de nodige illustraties. Natuurlijk vooral om 'kijkers' te trekken want er waren (en zijn) natuurlijk massa's zoekers naar (gratis) porno. Naast de in categorieën verdeelde pagina's over 'naakt', 'harde porno', etc. had ik ook pagina's gemaakt waarop ik (me inmiddels bewust geworden) waarschuwde voor het gevaar van een 'pornoverslaving'. Ik wist feitelijk nu wel dat de pornowereld een 'koude en harde' commerciële wereld was die misbruik maakt van gefrustreerde zielen (zoals ik) en dat het beter zou zijn als dit een keer zou verdwijnen. Dat het niet meer nodig zou zijn omdat alle mensen 'gewoon' gezond seks zouden kunnen beleven en dat het niet meer zo in de taboesfeer zou blijven hangen.

Want seks is gewoon gezond!

Ook had ik een soort 'manifest' gemaakt waarin ik opkwam voor het recht van kinderen op een gezonde seksuele opvoeding en beleving. Vermoedelijk nog altijd met de 'propaganda' van Joop Wilhelmus in mijn achterhoofd... Maar in ieder geval was de tekst dusdanig provocerend geschreven dat je eruit zou kunnen opmaken dat 'seks met kinderen' als normaal beschouwd zou moeten worden.

Omdat ook kinderen zouden moeten genieten van seks, zodra zij daar aan toe waren.

Natuurlijk dacht ik hierbij aan mijn eigen gefrustreerde gevoelens uit mijn jeugd en aan de gevolgen daarvan.

Nog altijd had ik de overtuiging dat seks tussen kinderen en volwassenen niet altijd slecht en schadelijk zou zijn, mits alles in goede harmonie zou plaatsvinden.

De plaatjes die ik als illustratie had toegevoegd toonden dan ook geen angstige kinderen die klaarblijkelijk onder dwang poseerden. Ik zag het als een spel met alleen maar genietende mensen.

Misschien was ik naïef?

Nou... dat weet ik wel zeker.

Toen ik in 2003 dan werd aangehouden vanwege die website en de verdenking van 'bezit en verspreiding' van kinderporno, ging de politie in eerste instantie nog uit van een bewust handelende 'crimineel'.

Tijdens de verhoren werd dit dan uiteindelijk wel zachter en ook de politie zei me letterlijk:

"Nee, u bent duidelijk niet zo'n 'harde' persoon die bewust de wet overtreedt."

Maar de 3 rechters dachten daar tijdens het proces in 2004 toch wel even iets anders over.

De misdaad

Hoewel ik 'mijn misdaad' al eerder heb beschreven in andere artikelen, doe ik dat nu nog een keer om het geheel compleet te hebben in één document. Met de hele voorgeschiedenis en de gevolgen de jaren daarna erbij.

Toen de politie mijn woning bezocht om me 'aan te houden', was ik op dat moment al op mijn werk bij de Gemeente Alblasterdam, waar ik werkte als 'netwerkbeheerder'.

Het was vroeg, ik begon altijd om 7.30 uur en kort nadat ik er net was ging mijn telefoon.

Het bleek de politie te zijn die me vanaf mijn huis belde. Ik moest direct naar huis komen.

Daar aangekomen werd ik ontvangen door twee rechercheurs en er was inmiddels een aardig team bezig om een flinke hoeveelheid spullen in beslag te nemen.

Alles bij elkaar zijn alle computers (ook die van vrouw, kinderen en losstaande computerkasten in de berging) en bijbehorende gegevensdragers (CD's, diskettes, etc.) meegenomen maar ook alle fotoalbums en '(home-) videocassettes' ofwel alle privé-opnamen die we zelf hadden gemaakt. Uiteraard was dit alles legitiem omdat ze een huiszoekingsbevel hadden vanwege de eerder omschreven verdenking.

Ik werd daarop aangehouden en (gelukkig niet geboeid) meegenomen naar het hoofdbureau. (Terwijl hadden overburen gezellig hun stoeltjes gepakt om al zittend te kijken wat er allemaal gebeurde bij hun bureaus... :-P)

Tot dan toe kwam het erg onwettelijk op me over.

Ik wist wel dat ze kwamen vanwege mijn website maar dat die paar gepubliceerde plaatjes zo veel hadden veroorzaakt, kon ik niet geloven.

In eerste instantie dacht ik dat ze wel 'het ergste van het ergste' zouden vermoeden en dat ik misschien zelfs wel kinderporno zou hebben gemaakt of zo.

Als ze zouden zien dat ik niet zo iemand ben, dan zou er niets aan de hand zijn, nam ik aan.

Maar dat ging allemaal iets anders.

Hoewel ik door de toegewezen 'pro deo' advocaat tijdens een kort gesprekje eerst te horen kreeg dat het "niet veel voorstelde wat ik had gedaan en dat het wel met een sissertje zou aflopen".

De politie ging er echter volop serieus mee aan de slag.

Ze verhoorden me en omdat er eerst duidelijk moest worden wat er allemaal aan 'illegaal materiaal' zou worden gevonden op de in beslag genomen spullen, mocht ik niet eens die dag naar huis!

Na een lange dag met meerdere verhoren werd beslist dat ik de nacht daar moest blijven in de arrestantencel. Ik wist niet wat me overkwam.

Ik heb echt gehuild en gesmeekt om gewoon naar huis te mogen.

Wat moesten de kinderen en mijn partner wel niet denken? Dat ik een crimineel ben?

Omdat ik wist dat ze nu met name zochten naar de kinderporno, had ik verteld van de map 'loli' die op de harde schijf stond.

Die hadden ze uiteindelijk gevonden maar ze wilden (globaal) eerst meer weten voordat ik naar huis mocht. Dat was dan de volgende dag, in de loop van de middag.

De rechercheurs hadden me dus al verteld dat ze wel zagen dat ik niet 'zo'n persoon' was die er wel degelijk ook rondloopt. Maar dat ze nu eenmaal zeker moeten zijn. Dat begreep ik ook wel.

Bij mij thuis hebben ze vervolgens mijn partner verteld wat er was gebeurd en dat ze niet bang behoefde te zijn dat ik iets ernstigs tegen het gezin had gedaan.

Ze adviseerden haar om me in ieder geval de kans te geven om mezelf (opnieuw?) te bewijzen.

Uiteraard had het toch wel de nodige impact gehad.

Omdat ik blijkbaar (weer) porno had gedownload en dan nog wel kinderporno, wist ze even niet wat ze ermee aan moest. Voorlopig moest ik even op de bank slapen...

Na meerdere gesprekken en een paar weken later werd alles tussen ons weer een beetje 'normaal', hoewel ik achteraf zou kunnen zeggen dat de al aanwezige psychoses er niet minder op werden...

En er was nog iets wat helemaal niet meer goed kwam: mijn werk.

Ik had de dag dat ik plotseling weer weg moest toen ik was opgebeld, een briefje achtergelaten dat er "onverwacht thuis iets aan de hand was".

Tegen mijn collega's was ik al eerder openhartig geweest over mijn partner en haar af en toe vreemde gedragingen. Ze gingen er ongetwijfeld vanuit dat het zo iets moest zijn.

Ik was al eens een keer eerder in allerijl plotseling naar huis gegaan.

Nu ik ook de volgende dag niet kwam opdagen had ik gebeld dat ik het later (toen ik thuis was) wilde komen uitleggen. Dit was op een vrijdag.

Mijn chef had het die dag druk en vroeg of dit maandag niet kon.

Maar ik stond erop om het zo snel mogelijk uit te komen leggen.

Ik wilde namelijk in alle eerlijkheid zeggen wat er was gebeurd om hierdoor te kunnen verklaren dat dit de nodige spanningen heeft opgeleverd en ik dus mogelijk niet 100% kon functioneren, de eerste dagen.

Toen ik het mocht komen uitleggen heb ik gewoon alles gezegd.

Misschien had ik dit nooit moeten doen...

De politie had al gezegd dat ze niets met mijn werk zouden doen. De aard van de aanhouding had ik dus kunnen verzwijgen omdat dit mogelijk problemen oplevert.

En dat deed het ook.

Mijn chef was zogezegd geschokt wat er was gebeurd en hoopte dat alles “met een sisser zou aflopen”.

Wat ik niet wist was dat hij daarna direct actie ondernam en met mijn PC (van het werk) naar de politie ging om die te laten nazien op sporen van kinderporno.

De politie had hier echter geen belangstelling voor omdat ze geen directe aanwijzingen hadden dat ik op mijn werk foute dingen had gedaan.

Toen zocht en vond hij een gespecialiseerd bureau waarvan een medewerker de PC met spoed onderzocht op ‘niet zakelijke content’. En die vond hij...

Om precies te zijn honderden muziekbestanden (zijnde de ‘Top 1000’ van dat jaar, die ik had gekopieerd van de bodes van de Gemeente...) en enkele ‘history’ bestanden die erop wezen dat ik op die computer porno had bekeken of gedownload. En gezien de titels (‘Barely Legal’) zou dit kunnen wijzen op kinderporno.

Mijn chef nam dit voor zekerheid aan en liet mij in samenspraak met de Gemeentesecretaris (de eerste leidinggevende van een Gemeente na de Burgemeester) direct schorsen van mijn werk.

Want een netwerkbeheerder die op apparatuur van de Gemeente zo veel ontoelaatbare bestanden had staan waaronder (waarschijnlijk) kinderporno, is daar niet welkom.

Ik werd in principe op staande voet ontslagen.

Er werd nog een kleine bijeenkomst georganiseerd waarin ik mijn standpunt mocht uitspreken, samen met een (ook toegewezen) advocaat van arbeidsrecht.

Het gesprek met de betrokken wethouder (toevallig iemand van de in Alblasterdam sterke SGP) was niet meer dan een formaliteit en mijn pogingen de ‘daden’ te verzachten waren vruchteloos.

Ik had gezegd dat die muziekbestanden niet van mij afkomstig waren en ik ze (als muzikliefhebber) ook graag wilde hebben maar dat het niet ten gunste was van de storingsvrije werking van de computer... en ‘Barely Legal’ was geen kinderporno maar porno met volwassenen die in de film doorgaan voor ‘schoolgirls’ en ‘teenagers’.

Wel gaf ik toe dat ik in mijn eigen tijd de PC had gebruikt omdat daar de verbinding beter en sneller was dan thuis om enkele films te downloaden wat ik thuis niet goed kon.

En dat ik wel een pornoverslaving had waar ik nu erg hard aan zou gaan werken maar dat ik nooit iets ten nadele van de Gemeente en het netwerk had gedaan. Het maakte niets uit.

Mijn persoonlijke problemen met de thuissituatie kwam geheel niet ter sprake.

Dat mijn ontslag de situatie nog zou verergeren telde niet mee.

Ik werd gehoord en er zou nog over worden nagedacht.

Nu was het al bijna tijd voor de geplande zomervakantie en we besloten om deze niet te annuleren omdat we zouden moeten wachten op wat er nog kan gaan gebeuren...

Van de politie mochten we gaan. Hun onderzoek was voor het grootste deel afgerond en als ze nog meer van me wilden weten, zouden ze me na de vakantie wel bellen.

Ze vonden het zelfs een prima idee! Ga er lekker tussenuit, natuurlijk wil mijn (Kroatische) partner naar haar familie. Het zal ons goed doen.

Mijn werkgever zag dat echter heel anders...

Direct na mijn vakantie – zondag thuis, maandag: – belden ze en ik moest die dag direct langskomen anders ging hun genereuze aanbod over.

Ik was namelijk “willens en wetens gewoon op vakantie gegaan” zo stond in de brief die ik ook had ontvangen, waarin het aanbod stond dat ik in plaats van ‘strafontslag’ ook ‘vrijwillig’ ontslag kon nemen. Dat zou een stuk beter staan op mijn CV...

Achteraf had ik hier in de praktijk ook niets aan want ook zelf ontslag nemen betekent geen recht op een WW-uitkering en ik belandde dus na de officiële ontslagdatum direct in de bijstand.

Toen begon voor mij eigenlijk pas de verwerking goed door te dringen.

Ik was beschuldigd van een ‘zwaar’ misdrijf, was mijn werk kwijt en we raakten als gezin door dit plotselinge verlies aan inkomen in de schulden.

Na een paar maanden waren de reserves op en begon de roodstand een probleem te worden.

Hoewel we er binnen het gezin inmiddels redelijk uit waren gekomen, voelde ik me alles behalve vrolijk. Ik raakte ook min of meer in een depressie en zag soms even niet meer wat ik nog kon doen in het leven.

Omdat ik geen computer meer had, kon ik ook weinig thuis doen aan sollicitaties, brieven schrijven, etc.

De computer van mijn partner kregen we wel weer terug en die van de kinderen ook (daar stond niets strafbaars op) maar dit was een oude uit de voorraad van de Gemeente Alblasterdam en die wilden ze terug.

Dit was ook nog zo’n punt... Ik had die in overleg met collega’s meegenomen omdat er toch niets meer mee gebeurde... Nu werd het uitgelegd als “het mezelf toe-eigenen van Gemeentelijk bezit”. Bijna diefstal dus... :-P

Overigens heb ik dit later als een van de redenen van mijn ontslag genoemd. En dat ik niet meer met de chef door één deur kon vanwege grote verschillen van inzicht.

Dingen die ook gewoon een waarheid waren dus...

Maar thuis moest ik ook weer verder kunnen!

We schaften ons dus toch vrij snel weer een nieuwe computer aan omdat het belangrijk was voor mijn toekomst. Het was natuurlijk wel een forse uitgave terwijl ik geen echte inkomsten meer had...

Toen ik me realiseerde dat die ene website de grote boosdoener was... En die door mij achteloos gedownloadde hoeveelheid kinderporno (ik wist door de automatische werking van ‘grabjpg’ niet eens precies hoeveel ik had staan!)... begreep ik nog steeds de ernst van mijn daden niet.

Het kon niet waar zijn en ik geloofde ook niet dat dit nog verdere gevolgen zou kunnen hebben.

Die bewuste website dus... bestond nog steeds!

Ik was ervan uitgegaan dat de politie wel zorg zou dragen voor verwijdering. Door de provider hiertoe te verplichten of zo. Niet dus! Tijdens de diverse verhoren na mijn aanhouding vroeg ik dat en kreeg ik het antwoord dat zij daar verder niets mee doen.

Ik vond dit verbazingwekkend!

Daarom heb ik dit enkele weken na mijn aanhouding zelf gedaan in de bibliotheek.

Omdat ik immers zelf thuis geen computers meer had...

En toen ik later alle overige in beslag genomen spullen terug kreeg, waar ze zogenaamd goed naar hadden gekeken of er geen kinderporno tussen zat (alle privé video’s werden beoordeeld of ik bij opnamen van de kinderen niet te veel ‘inzoomde’ op geslachtsdelen of zo...), ontdekte ik een paar CD’s waar nog... kinderporno op stond! Enkele mappen had ik destijds waarschijnlijk gebrand op CD omdat er te weinig ruimte was op de computer.

Er zat wel een sticker met nummer op de CD’s, zoals ze op alles hadden geplakt.

Hoe belangrijk was dus al die zwaar illegale content?

Ik kreeg meer en meer het gevoel dat ze gewoon iemand wilden aanhouden in het kader van de goede scores om te laten zien hoe ze ‘vechten’ tegen kindermisbruik.

Dat gevoel werd helemaal volledig tijdens het proces wat bijna een jaar na de aanhouding uiteraard alsnog volgde.

Want ik had geschreven dat die advocaat dacht dat het wel met een sisser zou aflopen?
In 2004 bleek dit allemaal anders te gaan lopen.

Reclassering

Ergens begin 2004 werd er opeens contact opgenomen door de [‘Reclasseringsdienst’](#).

Er lag me bij dat de politie gedurende het onderzoek de naam een keer had genoemd, dat ik daar contact mee zou kunnen opnemen maar ik zag daar het nut niet van in.

Ik was toch geen ‘crimineel’ die zijn ‘normale’ leven in de maatschappij weer moest zien te vinden?
Een (ex-) gevangene, die hulp nodig heeft om terug te keren in de samenleving?

Het bleek echter dat de Reclassering bericht had gekregen van mijn komende proces.

Ik had zelf tot dan helemaal niets meer gehoord van iemand!

Na de zomervakantie was de afhandeling met de ex-werkgever, nog een laatste gesprek met de politie en ik was bezig om werk te zoeken... Dat viel niet mee met mijn ‘zwakke’ opleidingsniveau, de ‘dip’ in de ICT en het plotselinge gat in mijn CV door ‘eigen ontslag’.

Het ‘zwarte dossier’ – alles wat was gebeurd rondom mijn aanhouding – had ik al min of meer gesloten. Nog niet goed mentaal maar ik deed mijn best...

Dan hoorde ik nu via de Reclassering dat er toch een proces komt.

Ik had mijn verbazing geuit dat ik dacht dat het afgelopen was.

Ze vielen daar zowat van hun stoel...

Zo’n ernstig misdrijf afgelopen? Besefte ik wel wat ik had gedaan?

Daarom kreeg ik nu contact met een vaste medewerker van de Reclassering, die ik op hun kantoor maar ook bij mij thuis meerdere malen sprak. Hij wilde beter weten met wie hij te maken had en welke hulp ik nodig had om de boel weer op een rijtje te krijgen...

Hij sprak ook enkele keren met mijn partner, om haar visie op het gebeuren te horen.

Niet lang na het begin van de gesprekken kreeg ik van justitie inderdaad uiteindelijk de oproep voor het proces, wat zou plaatsvinden voor de ‘meervoudige kamer’ (3 rechters).

De reclasseringsambtenaar (een grappige wat oudere man trouwens, waar ik aardig mee kon praten) vroeg mij een keer of ik goed contact had met mijn advocaat en het proces al had voorbereid.

Ik gaf aan... dat ik ‘mijn advocaat’ maar één keer heb gezien: tijdens mijn aanhouding in het politiebureau en dat hij had gezegd “dat het wel met een sisser zou aflopen”.

Hij viel nogmaals van zijn stoel... “Wat is dat voor een flapdrol?” had hij gezegd...

Hij beloofde met hem contact op te nemen.

Niet lang daarna hoorde ik van mijn reclasseringsambtenaar dat de bewuste advocaat inmiddels al met pensioen was gegaan... Het bureau waar hij werkte kon geen dossier over mij vinden...

Ik had dus helemaal geen advocaat!

Daarop beloofde hij dat hij binnen zijn kring voor mij zou zoeken naar een advocaat die me zou kunnen bijstaan bij het proces.

Die had hij op een moment gevonden. Een vrouwelijke advocaat, waar ik daarna zo snel mogelijk een afspraak mee maakte.

Dat was wel nodig want het proces zou al binnen enkele weken plaatsvinden...

Veel uitleg dat dit een bizarre situatie was, behoef ik toch niet te geven?

Ondanks de begripvolle woorden van de politie en de aanvankelijke ‘geruststelling’ van een advocaat, kreeg ik nu een belangrijk proces waarin bepaald zou worden of ik wel degelijk (zwaar) gestraft zou worden voor een ernstig misdrijf, wat het ‘bezit en verspreiding van kinderporno’ is.

Mijn nieuwe advocaat had natuurlijk te weinig tijd voor een gedegen voorbereiding.

We hadden slechts één gesprek!

Daarin gaf ze aan vooral op te voeren hoe zwaar ik al was gestraft door de aanhouding op zich, het ontslag en de ontstane privé-situatie in werkloosheid, financiële problemen en een gezin wat elkaar nodig heeft.

Over de aard van mijn daden gaf ze eigenlijk geen oordeel. Dit was immers bewezen...

Het proces

Tijdens het proces was ik uitermate zenuwachtig.

Van mijn reclasseringsambtenaar en de advocate had ik inmiddels wel vernomen wat de maximum straffen zijn voor 'mijn misdaad'.

Daar kon ik gevangenisstraf voor krijgen!

Ik kon me niet voorstellen dat dit mij zou kunnen overkomen!

De zitting vond plaats voor meer zaken, dus ik was niet de enige in de zaal.

Wel de enige bij wie het om kinderporno ging.

Toen ik aan de beurt was, werd eerst uitvoerig opgelezen wat de aanklacht was en de resultaten van het onderzoek: duidelijk omschreven was het soort foto's die er op mijn website stonden (welke handelingen de meisjes verrichtten...) en hoeveel 'duizenden' afbeeldingen en filmpjes er waren aangetroffen op mijn computer.

Ook mijn aanbod om porno eventueel op CD te zetten en te verkopen aan liefhebbers werd eruit gehaald en mijn 'manifest' voor 'de seksuele rechten van het kind' werd benoemd.

Ik gaf aan dat ik nog nooit een CD had verkocht en dat dit algemeen bedoeld was (als service voor alle zoekers naar porno) maar dat ik nooit van plan was geweest om daar ook kinderporno op te zetten.

Er waren inderdaad geen bewijzen gevonden van de verkoop van CD's.

Dat manifest had ik in een bepaalde fase geschreven dat ik zelf ook (opnieuw) rondliep met frustraties en het was – zo verklaarde ik – geen oproep om misbruik te maken van kinderen.

Tenslotte gaf ik aan dat ik niet wist dat het downloaden van kinderporno zo zwaar werd aangerekend. Ik kende die wetten niet. Ik wist alleen dat het inmiddels verboden was kinderporno te maken en publiceren. Daarom had ik wel verwacht dat mijn site een keer verwijderd zou worden.

Maar meer eigenlijk niet.

Mijn advocate kwam zoals verwacht met het praatje over de reeds geleden schade van het ontslag, de impact op het gezin, etc.

Toen ik tijdens de zit werkelijk zat te trillen van de spanning, kwam ze een keer naast me staan en fluisterde dat ik niet bang zou moeten zijn. Er zou geen gevangenisstraf gegeven worden.

Toen de eis van de aanklager echter werd uitgesproken stond mijn hart bijna stil...

Uiteraard achtten ze alles bewezen wat in de aanklacht werd vermeld.

Daarom eiste hij een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 6 maanden, een taakstraf en een proeftijd van 2 jaar.

Voordat de rechters hun uitspraak deden, mocht ik nog een laatste woord uitspreken.

Ik kon nauwelijks uit m'n woorden komen maar ik gaf aan dat ik echt nooit heb geweten dat dit zo heel erg was en dat ik dit uiteraard ook nooit meer zal doen. Ik had een gezin – vrouw en kinderen – en wilde alles doen om het weer goed te maken.

De rechters achtten het onwaarschijnlijk dat ik niet zou weten hoe zwaar dit soort misdrijven aangerekend worden.

Mijn website kwam heel 'professioneel' over (...) en ik wist wel degelijk wat ik deed.

De duizenden (al weer...) afbeeldingen van kinderporno waren het bewijs dat ik er flink werk van had gemaakt dus het was geen 'incident' wat per ongeluk een keer was gebeurd.

Daarbij moet het voor de maatschappij duidelijk zijn dat dit soort gedrag niet door de beugel kan en men verwacht dat hiertegen streng wordt opgetreden.

Het signaal aan de maatschappij bepaalde hierdoor dan vooral mijn straf:

240 uur werkstraf (het maximum), 6 maanden voorwaardelijke gevangenisstraf met een proeftijd van 2 jaar.

“Zie je wel? Geen gevangenisstraf!”

Zei de advocate, terwijl ze een hand op mijn schouder legde.

Ik voelde op dat moment inderdaad opgelucht... Onwerkelijk maar opgelucht dat ik niet naar de gevangenis moest. Daarom zei ik nog “Dankuwel!” tegen de rechters, toen ik wegliep.

Ik kon natuurlijk nog in hoger beroep gaan, dat was me ook nog verteld door de rechters.

Maar eerlijk gezegd was ik deze hele situatie zo verschrikkelijk zat... Ik had daar geen zin in.

Toen ik later weer met mijn reclasseringsambtenaar sprak, zei hij wel dat het een erg hoge straf was.

En eigenlijk adviseerde hij me om in hoger beroep te gaan.

Maar ik wilde het toen echt zo snel mogelijk afsluiten.

Niet misschien weer een jaar wachten, naar Den Haag moeten voor het hoger beroep en dan misschien alsnog moeten beginnen met een straf... Dan zou alles nog veel langer duren.

Nu wilde ik liever zo snel mogelijk aan die taakstraf beginnen.

Ik had nog steeds geen werk en zou het met een paar maanden kunnen afwerken.

Daarom liet ik het zo.

Echter: ik vond nog voordat de taakstraf begon toch al weer werk:

Een detachingsklus voor een ICT-uitzendbedrijf waar ik was aangemeld, voor de helpdesk van het UWV die toen nog in Dordrecht zat.

Daar was ik natuurlijk erg blij mee maar nu moest ik de taakstraf toen die begon uitsluitend op zaterdag afwerken. Dat kan op zich ook.

Ik vond in 2005 weer vast werk en was in die tijd nog steeds bezig met de taakstraf...

Door die langdurige verdeling van uren heb ik er ongeveer 9 maanden over gedaan...

En dat was absoluut geen pretje.

De taakstraf

Je ziet vaak in de (sociale) media dat mensen een taakstraf niet erg waardevol vinden als straf voor bepaalde misdrijven. Iemand die een ander in elkaar heeft geslagen... een diefstal heeft gepleegd... een wietplantage heeft gehad... ok, dat kan allemaal nog wel.

Maar een drugsdealer of vooral een [zedendelinquent](#)... die moeten liefst zo lang mogelijk van straat verdwijnen! Beter nog eigenlijk voor altijd! Zeker die zieke gasten die met kinderporno bezig zijn geweest! Voorgoed opruimen die gasten!

Maar een taakstraf? Dat zien de meeste mensen als een gezellig onderonsje met lotgenoten.

Nou...

Voor mij was dit zeker niet zo.

Toen ik vooraf al hoorde dat ik me moest melden bij een soort werkplaats redelijk dicht in de buurt waar ik woon bij een park en dat ik dan een soort van groenonderhoud zou moeten gaan doen, probeerde ik me al af te melden. Ik gaf aan dat ik zoiets nog nooit had gedaan, fysiek niet zo sterk was en ik daar zeer zwaar tegenop zag.

Maar dat werd niet geaccepteerd. Ik moest gaan anders moest ik alsnog naar de gevangenis...

Ik ben dus ook gegaan.

De groep bestond uit een (uiteraard wisselende want diverse durende periodes van taakstraf) groep gasten van diverse pluimage. Maar wel over het algemeen... nou ja, hoe zeg ik het netjes... een beetje apart volk. Zeker geen kantoormensen met hoge opleidingen...

Ja, er bleek later een man tussen te zitten die boekhouder was geweest en daar was vanwege een soort van oplichting. Daar sprak ik af en toe wel eens mee.

Maar met de rest... kwam het nauwelijks verder dan "goedemorgen" en "tot volgende week" want daar had ik geen goede gevoelens bij. En zij niet met mij natuurlijk... Zo'n 'watje'...

De meesten hadden toch wel iets van drank, drugs of geweld achter hun naam staan.

En door mijn afwerking op zaterdagen, was ik daar zo'n beetje de langst werkende gast...

Dat viel sommigen ook wel op.

Wat had ik uitgevreten? Een computer gestolen van mijn werk? 240 uur taakstraf?

Dat kon niet waar zijn!

Eén keer had ik het eerlijk tegen die 'boekhouder' verteld. Hij reageerde rustig dat hij al wel zoiets dacht, door die maximale taakstraf en mijn voorkomen...

Ok dan... :-P

Niet lang voor het einde eraan zat te komen, kwam ik door mijn eerlijkheid in de problemen.

De werkmeester had opgevangen dat er gasten over mij praatten.

Ze wisten dat ik iets met kinderporno had gedaan en ze zouden me wel willen 'afmaken'...

Hij adviseerde me een beetje apart te blijven en hij zou me beter in de gaten houden...

Met de werkmeesters (ik heb er een stuk of 3 meegemaakt), had ik weinig problemen.

Het werk was vrij zwaar voor mij maar toen ik een keer door mijn rug was gegaan na het sjouwen van een bos gesnoeide wilgentakken, hoefde ik zoiets niet meer te doen.

Verder was het eigenlijk altijd stammetjes zagen, wilgen knotten, onkruid wieden (in de zomerperiode) en rotzooi opruimen. Allemaal in het natuurpad van de Dordtse Biesbosch, vanuit de Oosthaven, waar een soort sleepboot lag die ingericht was als bouwkeet, waar we vanaf de werkplaats in Sterrenburg steeds naar toe reden met een busje.

Vrijwel altijd buiten, behalve als het echt zeer hard regende. Dan moesten we binnen in de werkplaats zagen of we hadden lange pauze. In de zomerperiode werd er op echt warme dagen wel rustig aan gedaan. Echt afbeulen was het niet.

Voor mij was het echter wel altijd zwaar (het werken werd gedaan met oud, verroest en bot materiaal...); vooral mentaal...

Een van de werkmeesters had in de periode dat ik daar kwam trouwens zelfmoord gepleegd door voor een trein te springen...

Het voert te ver om daar in dit artikel verder op in te gaan...

Maar op mij had dit samen met de gehele sfeer rondom mijn taakstraf wel de nodige uitwerking.

Ik knapte er daar niet echt van op en ben in de loop der zaterdagen ook stiekem gaan drinken.

Hier had ik zelfs speciaal zo'n aluminium 'buikflesje' voor gekocht...

De taakstraf heb ik dus wel volledig afgewerkt en na afloop ging ik er nu dus wel echt vanuit dat ik het 'zwarte dossier' – een echt aanwezige zwarte map met daarin alle papieren vanaf de aanhouding tot na de taakstraf – kon afsluiten en opbergen.

Ik had weer vast werk en deed mijn best om het gezin draaiende te houden.
Met (kinder-) porno wilde ik niets meer te maken hebben.
Ik had daar ook geen behoefte aan.

Het zwarte dossier werd echter weer actueel toen ik vorig jaar (in 2018) een VOG moest aanvragen om officieel vrijwilliger te kunnen worden bij Vivenz, als 'ervaringsdeskundige'.

VOG

Elders heb ik in meerdere artikelen al uitgelegd wat ik hiermee bedoel maar nog even kort voor de volledigheid:

De 'Verklaring Omtrent Gedrag' kan worden vereist bij nieuwe sollicitaties voor instellingen die zeker willen of moeten weten of hun nieuwe medewerker geen strafbaar verleden heeft, waardoor hij of zij een risico kan betekenen op de nieuwe werkplek.

Deze 'VOG' hoeft geen betrekking te hebben op een aanwezig strafblad.

Er wordt van geval tot geval bekeken of de aard van een geregistreerd misdrijf betrekking heeft op de nieuwe functie.

Zo zal een zedendelinquent (met een verleden van kindermisbruik) moeilijk ooit nog een VOG kunnen krijgen om met kinderen te kunnen werken...

In mijn geval werd gekeken of de aard van mijn (foute) gedragingen van invloed kunnen zijn op het vertrouwelijke omgaan met cliënten van Vivenz en andere maatschappelijke instellingen of zelfs (ex-) patiënten van de GGZ. Want dat valt binnen het netwerk van Vivenz.

Justitie achtte mijn gedrag van belang omdat ik als downloader van (kinder-) porno een twijfelachtige moraal zou kunnen hebben en daardoor niet het vertrouwen zou kunnen genieten van een zwakke gesprekspartner.

Ik schrijf het nu in één zin samengevat maar het rapport was natuurlijk enkele A4-tjes groot en bevatte al mijn ('bewezen') strafbare feiten en een analyse van risico's, in de nodige ambtelijke volzinnen. Die ga ik hier niet overnemen...

Uiteraard is dit schromelijk overdreven en het staat loodrecht op de werkelijkheid.

Daarnaast stond er ook een keiharde fout in het overzicht van mijn strafblad:

Ik zou de genoemde feiten "meerdere malen hebben gepleegd" en dat was een belangrijke zwaar te verwijten misstap voor een volwassene die zelfs vader is van twee kinderen.

Alsof ik al een keer was gepakt en dat ik het daarna doodleuk nog een keer heb gedaan...

In mijn verweerschrift wees ik Justitie daar op, maar dit werd niet ontvankelijk verklaard.

Het staat immers in het strafregister dus het is waar.

Omstandigheden toen doen er ook niet meer toe.

Daarbij was mijn straf niet voor niets zo hoog bepaald.

Dat sprak al voor zichzelf: ik had bewezen een zwaar misdrijf gepleegd.

Eventueel had ik nog in beroep kunnen gaan maar dat had dan een rechtszaak moeten worden en ik kan nu onmogelijk nog bewijzen dat wat er staat niet klopt.

Misschien kan je nu indenken dat ik spijt heb als haren op mijn hoofd dat ik destijds niet in hoger beroep ben gegaan.

Zelf had ik hier geen benul van maar ook niemand om me heen destijds die me had gewaarschuwd voor een strafblad als '[zedendelinquent](#)'...

Met de kennis van nu en (mogelijk) het karakter en zelfvertrouwen wat ik inmiddels na vele jaren heb opgebouwd, zou ik er een gevecht van maken...

Hoewel ik dat in de huidige tijd dan misschien nog moeilijker zou kunnen winnen vanwege de juist verder achterop geraakte publieke opinie...

Wat betreft de termijn van verjaring:

In ons strafrecht is ook bepaald dat een strafblad gehandhaafd blijft voor een aantal jaren.

Bij de 'minder' ernstige delicten zoals geweld en diefstal is dit 10 jaar.

Voor zedendelicten is dat 20 jaar.

Wat voor mij zou kunnen betekenen dat dit geteld vanaf medio 2004 (na de uitspraak) zou verlopen in 2024. Vanaf nu over 5 jaar dus.

Maar ik heb ook al eens ergens gelezen dat het maar zeer de vraag is of dit ook altijd gebeurt.

Met de huidige technologie kan eenmaal vastgelegde data natuurlijk eeuwig bewaard worden...

Als het nog relevant is of als het me nog steeds de moeite waard is, zal ik over 5 jaar nog wel eens proberen een VOG te krijgen...

Mijn interpretatie

Tot zover de volledige beschrijving van wat ik in grote lijnen heb gedaan aan (grensoverschrijdende) seksuele activiteiten tot aan 'de misdaad' en de formele afhandeling daarna. Dan wil ik nu mijn persoonlijke interpretatie geven over het 'hoe en waarom' het allemaal echt is gebeurd en waarom ik overtuigd ben dat ik geen 'zedendelinquent' ben, waarvoor ik volgens het justitiële strafregister word gehouden.

En dat ik geen (of veel minder) straf had moeten krijgen maar juist wel gerichte hulp.

Omdat de straf, de opgelopen trauma's en het worstelen met de vooroordelen en stigma's mij veel schade hebben toegebracht.

Laat ik voorop stellen:

Ik heb vanaf het begin van mijn volwassenheid echt rondgelopen met de gedachte dat ik misschien toch niet helemaal 'normaal' was, vooral in mijn gedachten en gevoelens die hebben geleid tot mijn 'neigingen' en 'gedrag'.

De straf en de nog altijd heersende oordelen over mijn gevoelens, zouden mij inmiddels toch wel hebben moeten overtuigen dat ik inderdaad 'niet normaal' of 'ziek' ben, als ik geen kwaad zie in kinderseksualiteit? En in mensen die (soms uitsluitend) seksuele gevoelens kunnen hebben voor kinderen?

Het tegendeel is echter waar.

Alle geleden schade, op diverse vlakken maar in dit kader voornamelijk op het gebied van menselijke 'normen en waarden', het (on)geloof in 'het goede'; alles wat me in eerste instantie de zin van het leven (mijn leven) had ontnomen, heeft me uiteindelijk juist sterker gemaakt in de overtuiging dat 'liefde' grenzeloos is en niet in 'hokjes' gestopt kan en mag worden.

Die 'hokjes' zorgen juist voor de frustraties en maken de mens ziek.

Ook op het gebied van seksualiteit.

Hierdoor heb ik mezelf juist leren accepteren in wie ik ben: wat ik voel en wat ik denk.

En hoe ik de negativiteit kan ombuigen in positiviteit om daardoor een sterker en gelukkiger mens te kunnen zijn. Ook naar mijn omgeving toe.

En dat is iets wat de hele wereld eigenlijk ontbeert.

Voordat ik nu (weer eens) al te filosofisch word in dit toch meer beschouwende artikel, wil ik nu kort en krachtig beschrijven hoe ik de werkelijkheid zie met betrekking tot 'mijn misdaad'.

1. Ik ben geen pedofiel

Uitgaande van de simpele (wetenschappelijke) definitie is een pedofiel iemand die (uitsluitend) seksuele gevoelens heeft voor 'pre-puberale' kinderen. Voor de duidelijkheid is de grens (wettelijk) gesteld op kinderen jonger dan 13 jaar. In werkelijkheid zitten kinderen al eerder in de puberteit en kunnen de gevoelens voor kinderen dan ook zeer verschillend zijn, wanneer die kinderen zich al verder ontwikkeld hebben.

Mijn seksuele gevoelens betreffen alle vrouwen.

Ik kan bij vrouwen van (bijna) alle leeftijden seksuele gevoelens krijgen, hoewel ik natuurlijk wel voorkeuren heb als het om de primaire aantrekkingskracht gaat.

Mijn seksuele gevoelens zijn sterker bij het louter zien van jongere vrouwen, voornamelijk vanaf juist de puberale ontwikkeling.

Misschien zijn de categorieën 'hebefilie' of 'efebofilie' op mij van toepassing, maar dat rijmt niet met het feit dat ik me seksueel ook prima voel bij een vrouw van mijn eigen leeftijd...

Bij mij kunnen seksuele gevoelens optreden bij het louter kijken naar een naakt lichaam van (jonge) meisjes maar gewoon ook bij de mentale verbintenis die ik opbouw met een vriendin.

Zonder die (vriendschappelijke?) verbinding zou ik minder seksueel geraakt kunnen worden, tenzij de vrouw zich expliciet seksueel gedraagt. Dan wordt het seksuele aspect weer sterker dan het mentale.

Het is dus niet zo simpel uitgelegd...

Maar om nu te (laten) beweren dat ik een 'pedofiel' zou zijn is een absolute onwaarheid.

2. Ik was nooit expliciet en obsessief bezig met kinderporno

Zoals ik al heb beschreven was ik in een bepaalde periode weer (overmatig) bezig met het zoeken naar porno. Het was een vlucht uit mijn negatieve gedachten in mijn oude 'liefhebberij', waar ik inderdaad wel positieve opwindung uit haalde. En het was natuurlijk relatief nieuw – internetporno. Ik zag het als een 'sport' om zo veel mogelijk goede kwaliteit **gratis** porno te vinden.

Want het bulkte inmiddels van de pornosites, de een nog duurder dan de andere en met 'voorbeeldplaatjes' op postzegelformaat nam ik geen genoegen.

En dan dus de diverse categorieën.

Van bloedmooie naakte modellen tot de meest extreme harde porno. Ik zocht alles!

En ja: dus ook kinderporno.

En ja: omdat de online 'waakhonden' nog niet zo actief waren, kon ik dat vrij eenvoudig vinden.

In het programmaatje 'grabjg' hoefde ik alleen maar de zoekterm 'childporn', 'cp', 'pthc' (preteen hardcore), 'lolita' (nog steeds!) of zoekstringen met leeftijden zoals '14yo' (14 years old), '12yo' of... '6yo' te typen en op internet werden talloze afbeeldingen gevonden.

Overigens was er veel 'rommel' bij: geen kinderen met die zoekstring maar iets anders, de genoemde postzegelplaatjes, slechte wazige opnamen of (het meest voorkomend) doublures.

Veel (oude) plaatjes waren vroeger nog gemaakt en gepubliceerd in de bekende (toen) legale boekjes. Die waren gescand en werden uiteraard ook verspreid. Overal.

Ik probeerde bij het doorsnuffelen van alles wat ik had gedownload de 'doubles' er wel uit te halen maar dat kostte veel tijd en deed ik niet vaak. Daarom had ik bij de politie ook aangegeven dat er ongetwijfeld veel dezelfde afbeeldingen tussen zaten.

Bij het benoemen van het 'bewijsmateriaal' werd echter toch het totaal genoemd: "duizenden afbeeldingen". Want hoe meer hoe erger... Ja duh.... :-P

Natuurlijk keek ik tijdens en na het downloaden van **alle** porno meestal wel even naar het resultaat en keek ik in een viewer schermvullend (als ze goed genoeg waren!) naar de plaatjes.

Maar kinderporno was daarbij nooit primair. Het waren periodes dat ik dagen bezig was met 'grote borsten' (waar ik niet eens zo grote liefhebber van ben...), 'orgies', 'double penetration' of... 'piss', 'pee' en 'uro'. Misschien vond ik die categorie altijd wel een van de mooiste...

Overigens had ik ook een map genaamd 'animal' met daarin dus porno met dieren. Vooral het feit dat er vrouwen zijn die dit zomaar doen en daar (schijnbaar) nog echt van genieten ook, wond me op.

Volgens mij was 'animal-porn' in die tijd ook strafbaar, hoewel in mindere mate. Het is me achteraf echter wel heel erg duidelijk geworden dat ze gewoon uitsluitend gericht op zoek waren naar 'daders' met kinderporno.

Omdat ze er in die tijd nog geen vat op hadden en alleen konden inspelen op meldingen, dus op reacties uit de maatschappij.

Dat is nu dan gelukkig wel iets anders omdat providers al scannen wat er op hun servers geplaatst wordt, omdat er nu speciale diensten bij de politie uitsluitend gericht zijn op kinderporno, de kennis van de speciale op kinderporno gerichte netwerken sterk verbeterd is en daardoor de focus dus meer is komen te liggen op de echte 'business'.

Wat niet is veranderd en zelfs sterk is verergerd is de publieke opinie, die al massaal ontploft als er iemand wordt gevonden die naar (naakte) kinderen kijkt...

Maar was ik dus zo'n grote (kinderporno-) crimineel waarmee ze door de grote strafmaat moesten pronken naar de buitenwereld toe?

Ugh... :-(

3. Ik heb geen gestoorde moraal

Er zijn (veel) 'misdadigers/criminelen' met een lage of beschadigde moraal. Ofwel een soort ingebakken minder correcte overtuiging van 'goed en kwaad'.

Deze (wel degelijk) gestoorde mensen zien door hun eigen verwrongen wereldbeeld niet meer dat ze leed veroorzaken bij anderen.

Dat kan heel simpel zijn: een notoire dief 'voelt' niet dat die de slachtoffers van de inbraak of diefstal angst aanjaagt en schade berokkent.

Zeker wanneer drank of drugs in het spel zijn, dan kan die moraal sowieso beschadigd zijn.

Mensen met een verwrongen (seksuele) moraal kunnen bij overheersende opwindning niet meer goed genoeg voelen dat ze een ander pijn doen.

Ik voel me juist meer iemand met een ietwat overdreven 'sterke' moraal...

In de meeste omstandigheden van het dagelijkse leven houd ik juist bij alles wat ik doe steeds rekening met anderen: hebben anderen er last van?

Dat werkt zo sterk dat het me juist vaak verhindert om überhaupt iets te doen...

Zo voel ik me geremd om mensen (spontaan) aan te spreken want vraag me altijd af of diegene wel aangesproken wil worden.

Als ik op straat loop, zie ik altijd mensen aankomen en heb de neiging om opzij te stappen zodat ze geen last van me hebben.

In de auto probeer ik altijd rekening te houden met alle omringende verkeer.

(Best lastig soms... ;-)

In het aangaan van relaties... durf ik nooit de eerste stap te zetten omdat ik altijd bang ben om afgewezen te worden.

Seksueel zal ik nooit en te nimmer een vrouw benaderen als ik niet zeker weet dat ze daar ontvankelijk voor is.

Daarom had en heb ik uiteraard geen moeite met de contacten via de seksboekjes vroeger en de commerciële seks...

Bij vrijwel alles wat ik doe, heb ik me eigenlijk mijn hele leven ingehouden en dus geremd gevoeld. Vooral op seksueel gebied heeft dat tot de nodige frustraties geleid.

Als het nu specifiek gaat om mijn seksuele gevoelens voor minderjarige meisjes:

Het zal dus nooit in me op komen om wie dan ook lastig te vallen met seksuele intenties. Zeker geen kinderen omdat de gevolgen van onuitwisbare angst te sterk op mijn netvlies staan.

In dit verband kan je me natuurlijk wijzen op mijn exhibitionistische gedragingen die ik eerder heb vermeld. Maar toen was ik zelf puber! Mijn morele besef is (uiteraard?) pas goed ontwikkeld na mijn puberteit.

Hoewel ik altijd heb kunnen genieten van exhibitionisme, ben ik daar de rest van mijn leven redelijk volwassen en met een goede moraal mee omgegaan.

Maar als ik dat nu allemaal met mijn huidige kennis en (verbeterde) gedachten overdenk...

Dan moet ik er ook bij vermelden:

4. Ik ben ervan overtuigd dat de hedendaagse seksuele moraal beschadigd is

Dit is een heel omvangrijke stelling die ik niet in enkele zinnen kan uitleggen. Daar heb ik al diverse artikelen aan besteed... Over de maatschappelijke ontwikkelingen rond LHBTI+++ kwesties, #MeToo en natuurlijk de groeiende invloeden van andere culturen in onze voorheen progressieve samenleving.

In de strijd voor gelijkheid en tegen (seksueel) misbruik, sneuvelt de gezonde seksuele beleving.

Daarvan ben ik overtuigd en daarom schrijf ik mijn artikelen over seksualiteit.

Maar ook daarom heb ik begrip voor 'anders' denkenden en voelenden.

Omdat ik zelf misschien afwijk van de maatschappelijk geldende moraal maar omdat ik ook weet dat ik gewoon een 'normaal' mens ben met een goed besef van 'goed en kwaad'.

“Verbeter de wereld...”

Zoals je inmiddels ook al weet, ben ik een redelijk fanatiek schrijver.

Dat doe ik eigenlijk al vanaf mijn jeugd en ik mijn eerste typemachine kreeg.

En al heel jong begon ik feitelijk te schrijven over de 'moraal'.

Een beetje 'filosofisch' ben ik eigenlijk altijd wel geweest.

Ook daarom begon ik vrij snel nadat het internet zijn intrede deed, met schrijven over 'normen en waarden' en over... 'seks', omdat die dingen mijn gedachten redelijk beheersten.

Toen ik rond dat 'magische' jaar 2000 dus de website over seks maakte, was ik deels bezig met het uiten van frustraties en probeerde ik deels 'de wereld te verbeteren' door te roepen dat het allemaal anders moet. Dat kinderen al veel jonger seksueel betrokken mogen en moeten zijn omdat ze daar meestal al aan toe zijn.

Deze overtuiging (uit eigen ervaring) werd en wordt nog steeds uitgelegd als zou ik seksueel misbruik goed praten. Maar dat is natuurlijk onzin!

Kinderlijke seksualiteit is iets heel anders dan de volwassen seksualiteit, die meestal door pure lust wordt ingegeven. Dat kennen kinderen nog niet. Lustgevoelens komen pas tijdens en na de puberteit. Maar dat kinderen al kunnen genieten van seksuele gevoelens dat is wel degelijk een feit. Daarom mag dit nooit ontmoedigd of zelfs verboden worden. Dat veroorzaakt schadelijke remmingen die voor een levenslange stoornis kunnen zorgen.

Als ik schreef over de rechten van kindelijke seksualiteit dan doelde ik altijd hier op.

Maar met het tonen van een beetje kinderporno wekte ik de indruk dat ik achter de vervaardiging van kinderporno (dus misbruik!) zou staan en dat was nooit zo.

Op die manier keek ik ook nooit naar kinderporno.

Ik zag het in mijn eigen gedachten en fantasie als het ideaal: een wereld waarin mensen allemaal heerlijk genieten van elkaars lichaam. Jong en oud.

Uiteraard nog een utopie en misschien blijft dat altijd wel zo, zolang het 'kwaad' kan overheersen.

Daarom heb ik mijn 'boodschap' in dat jaar niet handig gebracht.

Door eindelijk mijn eigen gedachten en gevoelens te zijn gaan begrijpen en accepteren, kijk ik nu op een andere manier tegen deze 'waarheden' aan.

De wereld verbeter je niet met geweld... met provocatie... of met welke vorm van dwang dan ook.

Die verbeter je eerst vanuit jezelf. En daarna met het simpelweg doorgeven van je eigen gedachten en gevoelens om je heen.

Alleen een vanuit de eigen overtuiging gegroeide waarheid kan iets veranderen.

En dat kost tijd... en nieuwe inzichten die via scholing en media bevestigd moeten worden.

Zover zijn we dus nog lang niet.

Maar dat betekent niet dat ik me nu geroepen voel om voortaan mijn mond te houden.

Integendeel!

Ik schrijf nu echter op een andere manier dan toen rond het jaar 2000, toen ik mezelf nog niet zo goed begreep en onder controle had... ;-)

Tenslotte

Dit artikel ben ik eigenlijk begonnen als (extra) ondersteuning van het andere artikel over de doelmatigheid van het strafrecht.

Dat is iets uit de hand gelopen... ;-)

Het is een totaal document geworden over mijn persoonlijke seksuele ontwikkeling vanaf mijn jeugd tot nu en een uiteenzetting van mijn morele overtuigingen.

Dit is erg fors geworden.

En nog weet ik dat ik niet volledig ben geweest.

Daarom is het ook niet voor niets dat ik steeds weer nieuwe artikelen schrijf over zo vele onderwerpen, al dan niet met betrekking tot seksualiteit.

Nieuwe omstandigheden, actuele gebeurtenissen en gewijzigde inzichten zullen altijd weer komen.

En dan zal ik daar weer op ingaan als ik het van belang vind.

Misschien is het overbodig om als **conclusie** te vermelden dat ik vind dat ik geen 'crimineel' ben? Dat ik met het achteloos downloaden van veel afbeeldingen met voornamelijk naakte minderjarigen en een kleine hoeveelheid kinderporno echt niet bewust was van zo'n omvangrijke overschrijding van de wettelijke grens? En dat ik al helemaal niet wist dat de wet net een paar jaar was veranderd door veel hogere straffen daaraan te verbinden?

Ik keek in die periode sowieso weinig Nederlands nieuws omdat we via de satelliet naar de Kroatische TV keken. En kranten heb ik toen nooit gehad.

Dus ja: ik was wel degelijk naïef.

En dat ik juist met mijn (eigen) ervaringen andere mensen kan helpen om meer inzicht te krijgen in hun gevoelens en gedachten? Om te kunnen praten met lotgenoten?

Dat ik echter door 'mijn misdaad' ben beperkt om dit te mogen doen staat loodrecht op de (gewenste) waarheid.

Daarnaast is het tijd dat alle mensen met 'afwijkende' gevoelens en gedachten niet meer als potentiële misdadigers worden beschouwd!

Er zijn absoluut echt zieke mensen die hulp nodig hebben om hun overheersende verwrongen moraal onder controle te houden. Zo iemand ben ik echter niet. Nooit geweest.

De meeste mensen zijn echter vooral en het beste geholpen met begrip, respect en liefde.

PDF

Dit artikel publiceer ik ditmaal niet als een 'gewoon' standaardartikel op mijn blogsite.

Ik heb het als 'PDF' gelinkt in het artikel over het 'strafrecht' en zal het nog zeker vaker gaan linken in andere artikelen en op de site van 'HZZP'.

Dit doe ik om het bewust los te zien van het grotere geheel omdat het zeer persoonlijk is en omdat ik er op deze manier vaker expliciet gebruik van kan maken.

Wie na het lezen van dit stuk vragen heeft of er graag met me over van gedachten wil wisselen, kan me mailen op: johnvanderest@gmail.com
Of gebruik de contactgegevens vermeld op de site: hzp.derest.net